

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., v právní věci

žalobců: a) D. H.
b) P. M.
oba zastoupeni advokátkou JUDr. Svatavou Míčkovou
sídlem Šumavská 416/15, 602 00 Brno

proti
žalovanému: Magistrát města Brna
sídlem Dominikánské náměstí 196/1, 602 00 Brno

za účasti osoby zúčastněné na řízení:
S. U.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2018, č. j. MMB/0383330/2018, sp. zn. OUSR/MMB/0339713/2018/2

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Oznámením ze dne 25. 9. 2017, č. j. 13220/17/2300/1514/Dv., zahájil Úřad městské části města Brna, Brno – Královo Pole (dále též „stavební úřad“), dle § 129 odst. 2, 8 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „stavební zákon“), z moci úřední řízení o odstranění stavby a nařízení obnovení předcházejícího stavu stavby „*Stavební úpravy v bytové jednotce č. X v 1.PP bytového domu X na pozemku p. č. X k. ú. X*“ provedené bez rozhodnutí či opatření stavebního úřadu. Po provedeném řízení rozhodnutím ze dne 29. 6. 2018, č. j. 13220/17/2300/1514/Dv.-5, dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nenařídil odstranění předmětné stavby a obnovení předcházejícího stavu stavby. K odvolání podanému mimo jiné i žalobci žalovaný shora označeným rozhodnutím ze dne 3. 10. 2018 změnil napadené rozhodnutí stavebního úřadu tak, že do jeho výroku doplnil podrobnější popis předmětné stavby (*in concreto* žalovaný do výroku rozhodnutí doplnil text: „*Popis stavby: Jedná se o stavební úpravy spočívající v odstranění příčky v místnosti 007-pokoj, vybudování dveří mezi místností č. 009-koupelna a místností č. 005-chodba a o stavební úpravy spočívající ve stavbě nové příčky mezi místností č. 007-pokoj a bývalou místností 008-kuchyň.*“), ve zbytku pak napadené rozhodnutí potvrdil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě žalobci předně zrekapitulovali dosavadní průběh věci včetně soudního řízení u civilního soudu. Uvedli, že osoba zúčastněná na řízení provedla stavební úpravy bez souhlasu ostatních dotčených vlastníků jednotek, a to na úkor jejich vlastnického práva. Jedinou smlouvou, která by jí umožnila po právu jednotku rozšířit, by byla smlouva o výstavbě. Tu by museli mezi sebou uzavřít všichni vlastníci jednotek, a tato změna by musela být promítnuta do katastru nemovitostí, což se nestalo. Již v únoru 2007 byl stavebnímu úřadu podán podnět ohledně části společných prostor v domě, stavební úřad ovšem nejednal.
3. Žalobci nesouhlasili se závěry správních orgánů, že ve věci jde primárně o soukromoprávní spor, a cítili se těmito závěry dotčeni na vlastnickém právu. Narušena byla též rovnost stran. Pokud kterýkoliv vlastník jednotek upozorní příslušný stavební úřad, že vlastník jiné jednotky v domě provádí takové stavební úpravy, jimiž se mění velikost jednotky na úkor společných částí domu, musí se stavební úřad tímto podnětem řádně a včas zabývat. V daném případě tak správní orgány sice učinily, nejednaly ale v souladu se zákonem. Stavební úřad byl povinen po osobě zúčastněné na řízení požadovat, aby předložila smlouvu o výstavbě [ve smyslu § 17 zákona č. 72/1994 Sb., kterým se upravují některé spoluvlastnické vztahy k budovám a některé vlastnické vztahy k bytům a nebytovým prostorům a doplňují některé zákony (zákon o vlastnictví bytů)], která by ji opravňovala k takovým stavebním úpravám, jež začala provádět, tj. zabírat společné části domu, což činí správní orgány nesporným. Pokud takovou smlouvu nepředložila, a tak učinit ani nemohla, neboť taková smlouva neexistuje, pak byl stavební úřad povinen nařídít odstranění stavby a obnovení předcházejícího stavu. Jelikož tak správní orgány neučinily, zvýhodnily osobu zúčastněnou na řízení. V jakém rozsahu by měla obnovit svůj byt do původního stavu, je známo z dokumentace založené ve správním spisu. Stavební úřad byl povinen nahlédnout do prohlášení vlastníka, které obsahuje nejen výměru bytové jednotky, ale i její půdorys.

4. Pokud by byl správný závěr správních orgánů, mohl by každý vlastník bytové jednotky provádět stavební úpravy své jednotky na úkor společných částí domu bez stavebního povolení nebo ohlášení. Nelze též souhlasit se závěrem správních orgánů, že provedenými stavebními úpravami v daném případě nedošlo ke změně způsobu užívání stavby. Je rozdíl, pokud je místnost užívána jako byt nebo jako společná část domu (předsklepí, sušárna apod.).
5. Z uvedených důvodů žalobci navrhli, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 19. 3. 2019 uvedl, že předmětem dané věci jsou stavební úpravy, které však nemají takovou povahu zásahu do stavební podstaty budovy, aby vyžadovaly předchozí veřejnoprávní oprávnění podle stavebního zákona. Stavební zákon v § 103 odst. 1 písm. d) výslovně uvádí, které stavební úpravy nepodléhají povolovacímu režimu a lze je tak provádět bez dohledu stavebního úřadu, přičemž právě o takovou stavbu šlo i v projednávaném případě. Správní orgány jsou vázány zásadou legality. Stavebnímu úřadu tak nezbývalo než řízení o odstranění stavby ukončit, a to bez ohledu na skutečnost, že provedené stavební úpravy mohou mít vliv na vlastnická práva jednotlivých účastníků řízení. Ani žalobci tvrzené skutečnosti nezakládají důvod pro vedení řízení o odstranění stavby. Problematika výkonu vlastnického práva náleží do výhradní kompetence civilního soudu. Stavební úřad nedisponuje žádnou původní dokumentací stavby, která by byla ověřena podle stavebního zákona. Lze tak jen stěží určit, zda stavební úpravy probíhající v domě sledují původní povolení stavby, a stejně tak nelze rozhodnout, zda tyto stavební úpravy jsou či nejsou souladné s původním povoleným stavem stavby. Prohlášení vlastníka pak nemá charakter veřejnoprávního oprávnění, ale soukromoprávního titulu, na jehož základě nelze vést řízení o odstranění stavby. Stejně tak není takovým titulem rozsudek civilního soudu o vyklizení části nemovité věci. Stavebnímu úřadu tedy nezbývalo, než již zahájené řízení o odstranění stavby bez dalšího ukončit. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci

7. Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí stavebního úřadu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
8. Podstata žalobní argumentace tkví v tom, že v případě provedených stavebních úprav se jednalo o úpravy vyžadující stavební povolení, popř. ohlášení nebo jiné opatření stavebního úřadu, neboť prostory, v němž byly provedeny, jsou společnou částí domu, přičemž osoba zúčastněná na řízení k takovému zásahu do společných prostor domu nebyla oprávněna. Proto měl stavební úřad naříditi odstranění provedených stavebních úprav podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.
9. Jak vyplynulo ze správního spisu, žalobci jsou vlastníky bytových jednotek v domě X na pozemku parc. č. X, katastrální území X. Osoba zúčastněná na řízení vlastní bytovou jednotku č. X situovanou v prvním podzemním podlaží. Její podíl na společných částech domu činí id. 36/319. Z *Prohlášení vlastníka* J. K. ze dne 9. 3. 1998 vyplynulo, že předmětná bytová jednotka byla vymezena jako byt 2+kk s příslušenstvím v prvním podzemním podlaží o rozloze 36 m² (pokoj, pokoj, koupelna, chodba). V čl. III tohoto

prohlášení byly vymezeny společné části budovy, mj. prádelna, sušárna, předsklepí a sklep, schody a chodby. Přílohou prohlášení je i grafické znázornění této jednotky včetně zakreslení společných částí domu. Z rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 24. 6. 2013, č. j. 42 C 136/2010-191 (ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 23. 6. 2015, č. j. 37 Co 43/2014-253), dále vyplynulo, že osobě zúčastněné na řízení byla uložena povinnost vyklidit a předat Společenství vlastníků jednotek Vnitřní 19 společné prostory, konkrétně sušárnu (003) a předsklepí (002) o výměře 16 m², které osoba zúčastněná na řízení užívala bez právního důvodu (výměra bytové jednotky tehdy činila 52 m²). Pro potřeby soudního jednání byl vypracován znalecký posudek znalcem doc. Ing. B. P., CSc., ze dne 20. 8. 2012, č. 60/2/2012, dle kterého zpracování půdorysu ke dni 9. 3. 1998 nebylo možné, znalec tedy vypracoval půdorys ke stavu 18. 7. 2012 (pozn. soudu – *číselná označení jednotlivých místností vychází z tohoto půdorysu*).

10. Dle názoru společenství vlastníků jednotek, resp. jeho členů, měla osoba zúčastněná na řízení po výkonu výše citovaného rozhodnutí soudu provádět stavební a bourací činnosti ve společných prostorách domu. Proto se obrátili na stavební úřad s žádostí o prošetření předmětných stavebních úprav. Konkrétně mělo jít o svévolné zbourání stěny oddělující společné prostory od bytové jednotky č. X, a tento prostor měl být přepažen několika sádkartonovými příčkami a měly do něj být proraženy dveře. Stavební úřad se stavebními úpravami opakovaně zabýval. Ve dnech 28. 3. 2017 a 7. 9. 2017 provedl kontrolní prohlídky dané bytové jednotky a oznámením ze dne 25. 9. 2017 zahájil řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 2 stavebního zákona. Dne 11. 1. 2018 provedl další kontrolní prohlídku a následně dne 29. 6. 2018 rozhodl tak, že nenařídil odstranění předmětné stavby a obnovení předcházejícího stavu stavby s tím, že není oprávněn zasahovat do vlastnických práv, resp. rozhodnout o rozsahu vlastnických práv k bytové jednotce a ke společným prostorám domu. Dále shledal, že stavební úpravy nezasahovaly do nosných konstrukcí stavby, neměnily její vzhled, nevyžadovaly posouzení vlivů na životní prostředí ani jejich provedení nemohlo negativně ovlivnit požární bezpečnost stavby, nešlo o ani o úpravy stavby, která by byla kulturní památkou. Otázkou zůstalo, zda se úpravami změnil způsob užívání stavby, avšak projektová dokumentace předmětné bytové jednotky se v archivu stavebního úřadu nedochovala. V takovém případě bylo možné postupovat dle § 125 odst. 2 stavebního zákona, přičemž dospěl k závěru, že stavební úpravy zachovaly původní účel, pro který byla stavba svým stavebně technickým uspořádáním vybavena. Pokud se v některých částech (dle zákresu společenství vlastníků jednotek) jednalo o společné prostory, pak to automaticky neznamená i změnu ve způsobu užívání stavby. Dle stavebního úřadu tak provedené stavební úpravy spadaly pod vymezení § 103 odst. 1 písm. d) stavebního zákona a tudíž nevyžadovaly stavební povolení či ohlášení. Žalovaný tyto závěry aproboval, pouze rozhodnutí změnil zpřesněním výroku tak, aby nebylo pochyb o tom, jakých stavebních úprav se rozhodnutí týkalo.
11. Soud předesílá, že již jen z výše provedené rekapitulace vyplývá, že jádrem sporu nejsou stavební úpravy *per se*, nýbrž vymezení rozsahu vlastnických práv, potažmo určení přesných rozměrů bytové jednotky č. X v předmětné budově. Povaha vlastnického práva je ale typicky soukromoprávní záležitostí. Pokud tak žalobci namítali, že osoba zúčastněná na řízení užívá bytovou jednotku na úkor společných částí domu v důsledku tvrzených stavebních úprav, pak tento spor má primárně soukromoprávní povahu. Jestliže žalobci k prokázání svých tvrzení odkazovali na závěry rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 24. 6. 2013 ohledně rozsahu společných prostor, lze úvahy stavebního úřadu považovat za správné v tom smyslu, že ve výroku rozsudku nejsou prostory označené jako „sušárna 003“

a „předsklepi 002“ specifikovány natolik určitě, aby bylo postaveno najisto, jaké části tohoto prostoru patří do společných částí domu a které nikoli. Jakýmsi vodítkem by přitom mohlo být porovnání původního půdorysu z roku 1998 a půdorysu vypracovaného znalcem v předmětném civilním řízení z roku 2012, avšak původní půdorys jednak neobsahuje přesné rozměry jednotky (ostatně i znalec na str. 3 posudku č. 60/2/2012 uvedl, že se v případě grafického znázornění bytové jednotky v *Prohlášení vlastníka* jednalo o nepřesné a graficky zcela neodpovídající zakreslení), jednak se původní označení jednotlivých místností liší od jejich označení v půdorysu vypracovaném znalcem, ze kterého vycházel civilní soud i při formulaci výroku. Z místního šetření stavebního úřadu je přitom zřejmé, že výrokem označené prostory již byly vyklizeny. Z podnětů společenství vlastníků jednotek naopak vyplývá, že do společných prostor nárokují i pokoj označený jako „kuchyně 008“, což by odpovídalo úvaze stavebního úřadu, že místnost označená v rozsudku civilního soudu jako sušárna byla spojena s místností původní prádelny, tedy nyní označené kuchyně. Jak je z této části odůvodnění zřejmé, otázka vlastnických vztahů je základem sporu, avšak k jejímu vyřešení není příslušný stavební úřad, ale civilní soud, což ostatně správní orgány dostatečně odůvodnily. Zdejší soud se proto ztotožnil s postupem stavebního úřadu, který v projednávané věci nenařídil odstranění stavebních úprav, jak požadovali žalobci, neboť by tím zároveň rozhodl o rozsahu vlastnických práv k bytové jednotce a společným prostorám domu, a překročil by tak svou pravomoc (viz str. 5 šestý odstavec rozhodnutí stavebního úřadu).

12. Odhlédne-li soud od této soukromoprávní roviny, stěžejní otázkou zůstává posouzení, zda předmětné stavební úpravy byly podmíněny oprávněním vydaným dle stavebního zákona či nikoliv. Žalobci namítali, že stavební úřad měl po osobě zúčastněné na řízení požadovat, aby předložila smlouvu o výstavbě, která by ji opravňovala k těmto stavebním úpravám. K tomu soud uvádí, že účast spoluvlastníků na rozhodování o jakémkoli stavebním záměru vlastníka bytové jednotky má veřejnoprávní a soukromoprávní rovinu. V případě uplatňování veřejnoprávních subjektivních práv bude totiž vlastník jednotky prokazovat existenci soukromoprávního titulu, v němž bude jednoznačně vymezeno oprávnění realizovat stavební záměr na společných částech domu vůči vlastnickému právu ostatních spoluvlastníků.
13. Stavební úřad v řízení o odstranění stavby zkoumal kumulativní splnění podmínek upravených v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tedy zda se jedná o stavbu prováděnou nebo provedenou bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a jestli stavba byla dodatečně povolena či nikoliv. Při posouzení charakteru těchto úprav přitom vycházel jednak z *Prohlášení vlastníka* ze dne 9. 3. 1998, tak i z jeho grafické části, rozsudku Městského soudu v Brně, znaleckého posudku a vyjádření účastníků řízení. Stěžejní byly také kontrolní prohlídky a místní šetření, při nichž úřad zjistil, že osoba zúčastněná na řízení vyklidila společné části domu označené jako sušárna (003) a předsklepi (002). V místnosti označené jako koupelna (009) byl probourán dveřní otvor k místnosti chodba (005) včetně osazení dveří. Dále byla v prostoru kuchyně (008) vybudována příčka ze sádrokartonu. Z předsklepi (002) byl vstup do malé chodbičky, vydělené z původního prostoru koupelny (009), od ní byl oddělen sádrokartonovou konstrukcí, z chodbičky pak byl umožněn vstup přes dveřní otvor do kuchyně (008), která byla od pokoje (007) a chodby (006) oddělena vyzdívkou z tvárnic, a od části pokoje (007) vedoucí do ulice původní zděnou příčkou, doplněnou konstrukcí ze sádrokartonu, čímž byl prostor kuchyně zcela oddělen a možnost přístupu do něj byl pouze popsáním způsobem. Tento prostor byl také zcela vyklizen.

Stavební úřad dospěl k závěru, že se jedná o stavební úpravy ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, tedy takové, které nepodléhaly stavebnímu povolení ani ohlášení. Nejednalo se tedy o stavební záměr podmíněný doložením smlouvy o výstavbě.

14. Dle § 103 odst. 1 písm. d) stavebního zákona *stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují stavební úpravy, pokud se jimi nezasahuje do nosných konstrukcí stavby, nemění se vzhled stavby ani způsob užívání stavby, nevyžadují posouzení vlivů na životní prostředí a jejich provedení nemůže negativně ovlivnit požární bezpečnost stavby a nejde o stavební úpravy stavby, která je kulturní památkou.*
15. Naplněním podmínek stanovených v § 103 odst. 1 písm. d) stavebního zákona se stavební úřad podrobně zabýval na str. 6 svého rozhodnutí. O naplnění jednotlivých podmínek, vyjma možné změny způsobu užívání stavby, nebylo sporu. Při zkoumání, zda stavebními úpravami došlo ke změně způsobu užívání stavby, ovšem bylo zásadní zjistit účel, pro nějž byla stavba povolena. Jelikož stavební úřad neměl k dispozici stavební doklady, z nichž by bylo možné zjistit tento účel, správně postupoval podle domněnky uvedené v § 125 odst. 2 stavebního zákona, tedy že je stavba určena k tomu účelu, pro který je stavebně-technickým uspořádáním vybavena. K určení účelu stavby zde tedy dochází *ex lege*, správní orgán naplnění této skutečnosti toliko konstatuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 344/2016-42; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Soud přitom souhlasí se závěry správních orgánů, že za vzniklé situace nelze prokázat, že stavebními úpravami spočívající v odstranění nebo budování příček došlo ke změně užívání stavby (viz str. 6 druhý odstavec rozhodnutí stavebního úřadu, str. 4 první odstavec napadeného rozhodnutí). Bytová jednotka, tedy koupelna, chodba i pokoje, je souborem místností, která svým stavebně-technickým uspořádáním splňuje požadavky na bydlení, tak, jak tomu bylo doposud, a část prostor (kuchyň, původně prádelna), které byly příčkami odděleny, slouží ke společnému užívání spoluvlastníků bytového domu. Tento stav zde nastal po výkonu rozhodnutí civilního soudu o vyklizení těchto prostor, před zahájením řízení o odstranění stavby, kdy tyto prostory byly zcela vyklizeny. Jelikož dle místního šetření byly tyto prostory vyklizeny, způsob jejich využití se vybudováním příček a dosazením dveří nezměnil. To ostatně vyplývá i z vyjádření žalobce b) ze dne 6. 6. 2018, který stavebnímu úřadu sdělil, že dne 8. 2. 2017 došlo za přítomnosti soudního exekutora k exekuci a prostor vymezený soudem byl vyklizen a propojení s bytem osoby zúčastněné na řízení bylo odstraněno. Až následně mělo dojít k namítaným stavebním úpravám, tedy k vybudování příčky a dosazení dveří, které ovšem neměly za následek změnu užívání společných prostor, které dle zjištěného skutkového stavu stavebního úřadu zůstaly vyklizeny (viz také str. 4 odst. 1 rozhodnutí stavebního úřadu). Kde přesně končí společné prostory, je pak již otázkou vlastnického práva, o které si stavební úřad nemohl učinit svůj úsudek.
16. Závěrem ani nelze souhlasit v tvrzení žalobců, že by každý vlastník bytové jednotky mohl provádět stavební úpravy svých jednotek na úkor společných částí domu bez stavebního povolení nebo ohlášení. Nikoli každá stavební úprava totiž podléhá stavebnímu povolení, a pokud stavební úřad odůvodnil, že se jedná o stavební úpravy ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, které nevyžadovaly stavební povolení ani ohlášení, pak mu lze jen stěží vyčítat, že si od osoby zúčastněné na řízení nevyžádal potřebné povolení k výstavbě, jak navrhovali žalobci. Také není pravdou, že by stavební úřad ve věci nejednal, pokud ze správního spisu vyplývá, že se věcí zabýval již od března roku 2017, kdy provedl kontrolní prohlídku bytové jednotky na základě žádosti osoby zúčastněné na

řízení. Stavební úřad si při výkonu své působnosti jako orgán veřejné moci ovšem nemohl učinit úsudek o tom, jakých prostor je osoba zúčastněná na řízení vlastníkem, pokud to navíc ze správního spisu neplyne (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 As 136/2015-37).

V. Závěr a náklady řízení

17. Soud s ohledem na výše uvedené neshledal námitky žalobců důvodnými. V řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti. Z těchto důvodů zdejší soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci ve věci úspěch neměli, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
19. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, přiznání práva na náhradu dalších nákladů řízení pak tato osoba ani nenavrhovala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. října 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu